

Програмиране на ума

Едън Тейлър

Откъс

I.

Умът като поробител –

по-тъмната страна

на убеждаването

1. Духът

„Да ставаме всяка сутрин с твърдото решение да бъдем щастливи, означава да подготвяме условията за събитията през деня. Това означава да обуславяме обстоятелствата вместо да бъдем обуславяни от тях.“

Ралф Уолдо Емерсън

Представете си, че вътре във вас има дух или джин като от арабските приказки – истинска машина, способна да ви достави всичко, което пожелаете, било то добро или лошо. Да се престорим, че не подозирате за този дух или сте чували за него, но не сте повярвали на приказките. Може би сте се опитвали да повярвате и сте установили, че това е някаква заблуда и че всичко относно духа в нас е просто някакъв суеверен брътвеж.

Всички сме се сблъсквали с фрази като „силата на съзнанието“, „съзнанието е по-силно от материята“ и „връзка между съзнание и тяло“. Чували сме за спонтанни изцеления и феноменални постижения или за сбъдването на нечий мечти. Повечето от нас дори са изживявали лично част от всичко това, дори да изглежда рядко срещано.

Почти всички днес поне са чували за книгата и филма „Тайната“. Те бяха представени по един превъзходен начин и макар да не съдържаха кой знае какви тайни, преразказваха по нов начин съкровените мистични учения от минали епохи. „Тайната“ разкрива на читателя и зрителя, че умът е един вид дух, тъй като може да привлича или създава онова, което владее в достатъчно детайли, а тези две думи са взаимозаменяеми в подобен контекст.

Може би сте гледали „Шоуто на Опра Уинфри“, „Шоуто на Лари Кинг“ или някоя друга програма и сте чували за невероятното богатство и изобилие, което са привлекли някои хора с помощта на „Тайната“. Може би сте грабнали книга, компактдиск или филм за закона за привличането и сте ги изучавали усърдно в желанието си да разберете защо и как точно се постигат подобни резултати.

Въоръжени с тайното познание и свидетелствата на толкова много хора, вие сте си направили дъска с вдъхновяващи колажи и сте разпечатали послания, които сте разлепили навсякъде, за да са непрекъснато пред очите ви. Започвате да визуализирате всичко, което желаете да привлечете, и дори сте тръгнали по пътя на ежедневната медитация. Влизате в интернет и търсите ключови думи като „Ню Ейдж“ и „метафизика“. Регистрирали сте се за какви ли не форуми, слушате Ню Ейдж радиопрограми и сте започнали да си купувате книги за самоусъвършенстване. Уви, не ви се случва никакво чудо.

За съжаление такъв е опитът на повечето хора, обърнали се към идеята за духа вътре в нас. Някои обаче постигат различен резултат. Той се проявява в дома им, в някоя специална връзка или нещо подобно. Вярно, щастливците са малцина, но все пак ги има. Защо?

Умът е онзи дух и врата към процеса на проявяване, макар че ролята му често се разбира погрешно. Той е отправната точка, вратата, а не самият инструмент за проявление. Умът осигурява картините, не усещането. Той ни организира да си направим колажите, да лепим посланията и т.н. И влага някои научени схващания (очаквания) в този процес. Всъщност основната функция на ума е задържането. Ще го повторя отново – основната функция на ума е задържането!

Човешкият ум

Независимо дали ни харесва или не, всички ние сме продукт на милиони години еволюция на оцеляването. Във всеки от нас, независимо какво е призванието ни (това се отнася и за най-съвършените духовни същества, ходещи сега по Земята), са скрити примитивни механизми, които реагират на примитивни и понякога доста груби стимули. Често стимулите, които съзнателно определяме като заслужаващи порицание, се обработват подсъзнателно по такива начини, че ни подтикват да търсим още от тях. Тези механизми съответстват на подтика да се бием или да бягаме, на образите табу, на отхвърлянето на неща от страх пред обществото и други подобни стимули по механичен начин – откъдето е и терминът механизъм.

Човешкият мозък е чудо на еволюцията и едно от най-великолепните му постижения, що се отнася до съзнанието, е мозъчната кора. Проф. Карл Лапрехт, един от първите ми учители, казваше навремето: „Когато откриеш в природата нещо в изобилие, бъди нащрек. Това е критично важно за системата.“ Мозъчната кора или сивото вещество е най-голямата част от мозъка. И именно на нея е присъща силата на задържането.

Мозъчната кора е спирачката. Тя задържа импулси, които не са в наш интерес или не са резултат от най-добрите ни намерения. Мозъчната кора изключва телевизионното предаване, когато съдържанието е свързано с насилие, намеква за болести и несгоди или съдържа друг материал, който си е чист боклук. Умовете ни са като обемисти контейнери за отпадъци – ние можем да изхвърлим всичко в тях. И подобно на контейнерите, се почистват трудно. Контейнерите не се обръщат лесно и за почистването им се налага да влезеш вътре, може би с маркуч, кофа гореща вода, почистващи препарати, четки и т.н. Доста досадна и гадна работа.

Естествено всички ние имаме умове и данните показват, че когато идваме на този свят, умовете ни не са *tabula rasa*, както твърди немският философ Имануел Кант.³ Оказва се, че когато поемаме първия си дъх, в тях вече са записани някои предразположения и дори някакъв вид знание (клетъчна памет и не само). Въпреки това съдържанието на ума ни, придобито след раждането, е началото на онова, което в крайна сметка ще възприемаме като наша идентичност и познания/схващания.

Законът за привличането

Може би сте чували за трите компонента на закона за привличането – поискай, повярвай и получи. Това звучи наистина лесно, докато не поставиш под въпрос силата на вярата – а точно там повечето хора се провалят.

Аз разделям вярата на три компонента, които трябва да бъдат активирани в съответния ред, за да се прояви използването на духа вътре в нас. Тези компоненти са:

1. Емоционалното входно напрежение, което е страстно и убедено.
2. Елементът увереност/нагласа, който успява просто и вярно да визуализира нещо и след това да се освободи от него със знанието, че то ще се случи.
3. Духовната искреност, която осъзнава на най-дълбоко ниво, че ние сме дар от Създателя. Знаейки това, ние освобождаваме нашето видение, защото вярваме в това или в нещо по-добро, в съответствие с висшето добро на всички.

Всяко нещо, което може да ни отвлече от усещането, познаването и мисленето за тези три компонента, правопрпорционално ще саботира усилията ни да осъществим желанията си.

Изхождайки от това разбиране, става по-лесно да се разбере защо някои хора първоначално дават израз на желанията си, само за да изгубят своите съкровища и да се окажат в по-лошо положение, отколкото са били преди, други не успяват да проявят каквото и да било, а трети сякаш постигат точно обратното на онова, към което са се стремили.

Имайки предвид това, можете да се запитате същото, което се запитах и аз: Защо повечето хора сякаш са спънати от неспособността да използват духа в себе си и да създадат реалността, която заслужават?

Аналогията с контейнера за боклук е първата насока към отговора на този въпрос. Боклукът, който някои държат в умовете си, може да е плашещ, ако стане видим за публиката. Както казва немският овчар Силно сърце в писмата си до Дж. Бун, „Що за ужасна гледка е да видиш лицата на хората недовършени като умовете им?“.4 Аз бих перифразирал: „Що за ужасна гледка е да видиш лицата на хората гротескни като най-лошото в умовете им.“

Бих искал да си представям свят, пълен с радост, мир, равновесие и хармония. Това е наистина трудно за постигане, когато природата изглежда така коравосърдечна и хищна. Докато си мисля за това, осъзнавам, че придавам човешки облик на природата и съответно насочвам мислите си към хората, където се натъквам на толкова ужасни постъпки, че в сравнение с тях лъвът, убиващ агне, е съвсем невинен. Как наистина можем да постигнем мир, равновесие и хармония? Как можем да се сдобием с духовна искреност и да я слеем в правилния баланс на умствено и емоционално, за да получим цял свят, изпълнен с мир, равновесие и хармония?

За някои проявяването е свързано с неща като автомобили, плувни басейни, къщи, богатства, скъпи играчки и задоволяване на сексуални желания. За духовно искрените манифестацията на първо място е свързана с мира, равновесието и хармонията, след което идва ред на здравето и индивидуалното щастие. Това са сложни въпроси, които не се покриват само с етикетите, така че можем да формулираме темата така – всеки човек е на този свят с някаква цел и когато хората се опитват да манифестират съответно целта си, те облагородяват себе си и света около тях.

Но да се върнем на основния въпрос – умът е едновременно запалване и спирачка. Първата ми работа сутрин е да отворя очи и да започна да говоря със самия себе си. Мислите ми могат да се насочат към някой сън или незабавно да се прехвърлят върху задачите от новия ден.

Умът незабавно се заема да осигури нужното на вътрешния свят от мисли, схващания, амбиции, цели и т.н. Този постоянен поток на съзнанието – разговорът със самия себе си – ни уведомява за нашето настроение и нагласи, за това какво предпочитаме, какво не харесваме и

още безброй други неща. Именно този поток на съзнанието отразява съдържанието на нашия „боклучкийски контейнер“.

Предупреждение

Започнахме тази глава с представата за духа вътре в нас. Аз лично вярвам, че духът наистина съществува, но ако вие не вярвате, в това няма нищо лошо. Онова, което искам да ви покажа, е, че духът е създавал през цялото време, дори да си мислите, че той е само някаква си скалъпена схема за забогатяване. Всъщност колкото по-лош изглежда животът ви, толкова по-голяма е вероятността духът да се труди здравата за изпълняването на всеки ваш страх (емоция), мисъл (очакване) и духовно проникновение („Животът е гаден, а после умираш“). Именно по този начин надеждите и амбициите ви стават жертва. Така вашият ум се е превърнал в поробител.

За да илюстрирам становището си, ще разгледам случай, който ще ни отведе в някои мрачни сфери на живота. Дълги години се занимавах с криминалистика. През този период провеждах тестове с детектора на лъжата, занимавах се с разследвания, съдебна хипноза и какво ли не още. Спомням си един случай, в който млад мъж беше обвинен в убийството на майка си, след като я бе изнасилил. Едва ли можеш да работиш по по-мрачно и зловещо дело. При подробното реконструиране на всичко, което ми беше известно около престъплението, на моменти направо ми се повръщаше, да ме прощавате за израза. Обвиненият син беше осъден, когато се зах с случая. Поуката, която искам да споделя с вас, е следната – момчето не беше извършило престъплението и ние го доказахме. В резултат на това той в момента е на свобода. Ако бях отказал да се занимавам с т.нар. тъмна страна, резултатът като нищо можеше да се окаже много по-различен, защото свободата му се дължи до голяма степен на моите разкрития и показания.

И така, за да докажем, че сме прави, трябва да минем през някои доста гадни неща, също като детективите. Искане ми се да имаше друг начин, но такъв няма. Заблудите са толкова много, че нашите аргументи, независимо за или против, трябва да се издигнат над крамолите от всякакво естество. Понякога това означава да стигнеш до самия източник на нещата.

Имаше период от живота ми, когато работех усърдно, за да си осигуря добри информатори. Установяването на подобни контакти може да означава, че се налага да посещаваш сбиранията им и да се внедриш в средата им. Ако продължите да четете нататък, мога да ви обещаю, че ще се върнем от онези места с по-дълбоко разбиране на самите себе си и на света около нас. Все пак ви предупреждавам, че ако сте напълно невинни и искате да си останете такива, не идвайте! Затворете книгата още сега. Ако обаче сте като повечето хора и наистина искате да разберете как се програмира нашият избор, как често мисленето ви изпада под контрол и как изкуството на убеждаването се използва срещу вас и от вас всеки ден, тогава останете с мен. На следващите страници ще научите това, както и още много други неща.

И още едно предупреждение. Някои части от тази книга не са за деца. Моля, дръжте я далеч от тях. Книгата не е „Кама Сутра“ и в нея няма да откриете еротични приключения, но на страниците ? има някои доста брутални психологически факти и възстановки, които са описани доста подробно. Сигурен съм, че някои от тези неща са отвратителни и се извинявам предварително. Същевременно обаче знам, че вие наистина носите дух в себе си и че след като веднъж изхвърлите боклука от контейнера, след като призовете силата на мозъчната кора да престане да внася още боклук и след като видите лесните противоотрови за разчистване на мръсотията, пътуването ще бъде повече от заслужаващо си.

„Духът във вас е ваше рождено право

и проява на славата на Създателя.

Изпълняването на нашето предназначение

е най-висшият и най-прекрасен дар,

който можем да поднесем на Даващия.“

Част от моето предназначение в живота е да разкривам и да се съпротивлявам на непристойното използване на техники за убеждаване, като в същото време култивирам и развивам използването им по подобаващ начин. Надявам се, че когато привършите с четенето на книгата, ще откриете, че съм изпълнил намеренията си – поне отчасти.

Резюме

Нашият ум е източник на нашето въображение и амбиции. Предложих духа в нас като метафора за способността на умовете ни да създават живота такъв, какъвто го изберем. Достигането до този дух обаче не е така лесно. Макар да ни харесва да мислим за себе си като за най-развитите представители на животинския свят, вътре в нас действат примитивни механизми. Животът, натискът на другите, енкултурацията и преднамереното манипулиране на тези механизми влияят върху духа в нас. В резултат на това може да изглежда, че не сме в състояние да контролираме живота си. Как изобщо е започнала тази манипулация?